

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/117/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318206051
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8318206051.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a sudkýň JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Zlaty Simkovej, v spore žalobcov: 1/ S. E., nar. XX.X.XXXX a 2/ G.. N. E., nar. XX.XX.XXXX, obaja trvale bytom P. A. I. 245, XXX XX P. A. I., proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 313 201 55, právne zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 366 138 43, o určení, že úver zo Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. č. 004679111300415 zo dňa 05.05.2015 je bezúročný a bez poplatkov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 11Csp/25/2018-95 zo dňa 13.06.2019 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie prvoinštančnému súdu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol:

I. Súd u r č u j e, že úver zo Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 05.05.2015, uzatvorenej medzi žalobcami na strane dlžníkov a žalovaným na strane veriteľa, je bezúročný a bez poplatkov.

II. Súd žalobcom p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 503 ods. 2, § 504 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. g), h), i), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZoSÚ), § 3 ods. 3, 5, § 8 ods. 3, 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len zákon č. 250/2007 Z.z.), § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1-4, § 53 ods. 1-3, ods. 5, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len Občiansky zákonník), § 137 písm. c), d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len CSP).

Žalobca v 1. rade a neskôr aj žalobkyňa v 2. rade (uznesenie prvoinštančného súdu č.k. 11Csp 25/2018-63) žiadali, aby súd určil, že úver zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 5.5.2015 je bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože zmluva neobsahuje predpoklady uvedené v § 9 ods. 2 písm. f/, j/, k/ tohto zákona.

V odôvodnení prvoinštančný súd v prvom rade uviedol, že naliehavý právny záujem žalobcov na určení, že úver je bez úročný a bez poplatkov považoval za daný. Od 01.01.2018, teda v čase podania žaloby bola v ust. § 11 ods. 4 ZoSÚ výslovne upravená možnosť spotrebiteľa pred súdom domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Spotrebiteľ sa ochrany svojho práva na súde môže domáhať aj v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.

Zistil, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 05.05.2015 Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcom spotrebiteľský bezúčelový úver vo výške 12.060,- eur, pri ročnej úrokovej sadzbe 11,90 %, RPMN 14,23 %, priemernej RPMN 13,14 %, ktorý sa žalobcovia zaviazali vrátiť 108 mesačnými splátkami po 182,20 eura s dátumom splatnosti prvej splátky 01.06.2015 a dátumom splatnosti poslednej splátky 01.05.2024.

Nebolo sporné, že táto zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, pretože žalovaný ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalobcovia sú fyzickými osobami - nepodnikateľmi.

Dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov, pretože v zmluve o úvere absentujú údaje požadované zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. l). V zmluve je uvedený iba počet splátok, výška mesačnej splátky, termín splatnosti prvej a poslednej anuitnej, termín splatnosti mesačnej anuitnej splátky, čo znamená, že nie je splnená požiadavka, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktoré boli v čase platnej úpravy povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pretože slová výška, počet a termíny splátok sa viažu ku každej z uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom.

K záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti z dôvodu absencie rozpisu splátok úveru predmetného úveru uviedol, že sa nestotožnil s názorom vysloveným Najvyšším súdom Slovenskej republiky (napr. v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018 atď.) a priklonil sa k záverom Krajského súdu v Prešove v uznesení sp. zn. 21Co/86/2018 z 3.7.2018, ktorý ustálil tak, že „princíp právnej istoty prevažuje, smernica nemá priamy účinok na horizontálne vzťahy medzi jednotlivcami a nepriamy účinok smernice nemožno použiť contra legem, a preto v súlade s doterajšou masívnou aplikačnou praxou súdov je potrebné vyžadovať aj špecifikáciu splátok podľa istiny, úrokov a poplatkov.“ Pri výbere ustálenej rozhodovacej praxe sa priklonil k tej, ktorej výklad je pre spotrebiteľa jednoznačne výhodnejší.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal nesprávne právne posúdenie veci, ktoré odôvodnil tým, že z dikcie ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ (pozn. odv. súdu - v čase uzavretia Zmluvy o úvere § 9 ods. 2 písm. e/ zákona) nevyplýva povinnosť uviesť rozpis splátky úveru osobitne na istinu, úroky a poplatky, a preto súd neprimerane prísne sankcionuje veriteľa za situácie, kedy zmluva spĺňa náležitosti vyžadované zákonom. Zákon tzv. rozpis splátok v zmluve o úvere nevyžaduje a nikdy nevyžadoval. Výklad daného ustanovenia súdom prvej inštancie považoval za rozporný so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23 apríla 2008. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 zo dňa 09.11.2016 s tým, že smernica neustanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpis vo forme amortizačnej tabuľky a nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok s odkazom na konkrétny dátum, resp. spresnenie aká časť splátky bude započítaná na vrátenie istiny, pričom smernica predstavuje tzv. úplnú harmonizáciu danej oblasti a členské štáty nesmú zachovávať ani zaviesť prísnejšie pravidlá ako sú v nej uvedené. S poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach uviedol, že posudzovaná zmluva obsahovala všetky náležitosti vyžadované ZoSÚ a poskytnutý úver nie je možné posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov. Z tohto dôvodu navrhol aby odvolací súd rozsudok preskúmal a zmenil ho tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. žiadal rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si vyčíslil trovy konania vo výške 196,28 eura, ktoré špecifikoval.

4. Žalobcovia 1./ a 2./ sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadřili.

5. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 CSP preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contratio a dospel k záveru, že rozhodnutie je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, závery prvoinštančného súdu nie sú správne.

6. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na zistení, že spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“

č. 004679111300415 uzavretá medzi stranami sporu dňa 05.05.2015 (ďalej len „Zmluva o úvere“) neobsahuje obligatórne náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V dôsledku chýbajúcich obligatórnych náležitostí je potrebné považovať predmetnú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov.

Je nepochybné, že zmluva o úvere uzatvorená medzi stranami sporu dňa 05.05.2015 je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobcovia sú spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle ZoSÚ.

Odvolačný súd pri výklade podmienok ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ, platného v čase uzatvorenia zmluvy vychádzal z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR (viď rozhodnutia NS SR vo veciach sp.zn. 4Cdo 211/2017, 3Cdo 146/2017, 4Cdo 187/2017, 3Cdo 56/2018). V uvedených rozhodnutiach sú vyslovené závery, že vychádzajúc z účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, z právnych záverov vyjadrených v Rozsudku Súdneho dvora EÚ z 9. novembra 2010, sp.zn. C-42/2015, účelu § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, je možné vyvodiť, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ ustanovenie ZoSÚ hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá obsahuje istinu, úroky a iné poplatky.

NS SR teda už vo viacerých rozhodnutiach tak, ako na to poukazuje žalovaný, zaujal stanovisko, že v zmluvách uzatváraných podľa ZoSÚ nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky) a pri ust. § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ platného v čase uzatvorenia zmluvy je za použitia eurokonformného výkladu nutné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.

Za daného stavu sa odvolací súd nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii údajov v zmluve o úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ, ktorého absencia má inak s poukazom na ust. § 11 ods. 1 ZoSÚ za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Námietku nesprávneho právneho posúdenia veci preto považoval za dôvodnú.

Podľa čl. 2 ods. 1, 2 Základných princípov CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

Otázka náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedená v § 9 ods. 2 písm. l) (neskôr k/) ZoSÚ bola už vyriešená rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, niet dôvod, aby sa od prezentovaného právneho názoru prvoinštančný súd a ani odvolací súd odklonil a rozhodol inak. Naopak, je v záujme naplnenia princípu právnej istoty pri ochrane obdobných ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov tento princíp naplňať už aj tým, že bude zjednotená prax odvolacích súdov na riešení otázky aplikácie § 9 ods. 2 písm. l) (alebo k/) zákona č. 129/2010 Z.z. prvoinštančných súdov s názorom prezentovaným Najvyšším súdom SR ako najvyššou súdnou autoritou pre nižšie súdy. Preto poukázanie na odvolacie rozhodnutie bez dôsledného vysporiadania sa právnym názorom Najvyššieho súdu SR a pri odklone od tohto názoru nie je v súlade s čl. 2 Základných princípov CSP.

7. Preskúmaním obsahu žaloby a obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd zistil, súd prvej inštancie sa v predmetnej veci zaoberal vo vzťahu k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru len rozpisom splátok. Opomenul zaujať stanovisko k údajom o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a údajom o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) a predpokladoch potrebných pri jej výpočte v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f), j) ZoSÚ, ktorých absencia v zmluve o spotrebiteľskom úvere podľa žalobcov môže mať vplyv na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

8. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa citovaného zákonného ustanovenia rozhodnutie súdu musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie. V súlade s ním musí súd podať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil zistený skutkový stav.

Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky implikované aj v čl. 46 ods. 1 ústavy. Odôvodnenie rozhodnutia je tou časťou, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Zákon stanovuje zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP) tak, aby z neho bola zrejma jeho opodstatnenosť, zákonnosť, spravodlivosť. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat' konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní opravných prostriedkov. Je nevyhnutné, aby text odôvodnenia nebol len popisný a formálny, ale aby naopak obsahoval jasné a logické argumenty, ktoré sú konzistentné a navzájom si neodporujú.

Odvolačný súd vzhľadom na vyššie uvedené, záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, považoval za predčasný, keďže sa nezaoberal všetkými námietkami žalobcov, čím im odňal možnosť konať pred súdom.

9. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, a preto odvolací súd rozsudok zrušil s poukazom na ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne preskúmať zmluvu o úvere aj z hľadiska, či obsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) a predpokladoch potrebných pri jej výpočte a vyhodnotiť, či v zmluve absentujú tieto údaje a či táto okolnosť má vplyv na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom nadriadeného súdu čo sa týka určenia, že podmienku podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ platného v čase uzatvorenia zmluvy nemožno považovať za nesplnenú. Až následne, po preskúmaní ostatných obsahových náležitostí zmluvy bude možné ustáliť, či žaloba je resp. nie je dôvodná, pričom rozhodnutie je potrebné náležite odôvodniť tak, aby zodpovedalo požiadavkám vyjadreným v ust. § 220 ods. 2 CSP.

V konečnom rozhodnutí prvoinštančný súd rozhodne aj o trovách konania podľa § 396 ods. 3 CSP.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.